Ο αρχηγός των μοτοσικλετιστών είχε μήνες να εμφανιστεί, αλλά μόνο ένας άνθρωπος φορούσε κράνος με κέρατα ταύρου και οδηγούσε κόκκινη μοτοσικλέτα Indian Chief. Οι φήμες έλεγαν ότι ήταν μία από τις πενήντα που είχαν κατασκευαστεί κατά παραγγελία της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης με απόλυτη μυστικότητα το 1955. Στον δεξιό πλαϊνό προφυλακτήρα της γυάλιζε η κυρτή ατσαλένια θήκη της σπάθας του αναβάτη.

Ο Σβένο.

Μερικοί ισχυρίζονταν ότι ήταν νεκρός και άλλοι ότι το είχε σκάσει από τη χώρα, είχε αλλάξει ταυτότητα, είχε κόψει τις ξανθές κοτσίδες του και απολάμβανε τα γεράματά του και τα αγαπημένα του σιγαρίλος αραχτός σε μια βεράντα κάπου στην Αργεντινή.

Κι όμως να τος. Ο αρχηγός συμμορίας και δολοφόνος αστυνομικών που μαζί με τον υπασπιστή του είχαν ιδρύσει τη λέσχη των Νορς Ράιντερς λίγο μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Είχαν στρατολογήσει νεαρούς χωρίς οικογένεια, τους περισσότερους από τα μισοερειπωμένα εργατικά σπίτια κατά μήκος του μολυσμένου από τα λύματα ποταμού, τους είχαν εκπαιδεύσει, πειθαρχήσει και τους είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου μέχρι που έγιναν ένας μικρός στρατός από ατρόμητους άντρες που ο Σβένο χρησιμοποιούσε για τους σκοπούς του. Για να ελέγχει την πόλη και να μονοπωλεί την τότε αναπτυσσόμενη αγορά των ναρκωτικών. Και για ένα διάστημα φάνηκε να το πετυχαίνει. Ο Κένεθ και η αστυνομία σίγουρα δεν ήταν εμπόδιο, αντιθέτως· ο Σβένο είχε εξαγοράσει όση βοήθεια χρειαζόταν απ' αυτή την πλευρά. Εμπόδιο στάθηκε τελικά ο ανταγωνισμός. Το «φίλτρο του Εκάτη», ένα ναρκωτικό που κατασκευαζόταν στην πόλη και ήταν καλύτερο, φτηνότερο και πάντα διαθέσιμο στην πιάτσα. Αν όμως ήταν αληθινή η ανώνυμη πληροφορία που είχε πάρει ο Ντοφ, το φορτίο που είχαν έρθει να παραλάβουν τώρα οι Ράιντερς ήταν αρκετό ώστε να λύσει το πρόβλημά τους για ένα μεγάλο διάστημα. Ο Ντοφ είχε ελπίσει, αν και δίσταζε ακόμη να το πιστέψει, ότι αυτά που διάβασε στις λίγες

δακτυλογραφημένες αράδες που είχε λάβει με το ταχυδρομείο ήταν αλήθεια. Ήταν σαν να του χάριζαν άλογο, δεν θα το κοίταζε στα δόντια. Ήταν το είδος του αλόγου που –με καλό χειρισμό– μπορούσε να πάει τον καβαλάρη του πολύ ψηλότερα στην ιεραρχία. Γιατί ο Ντάνκαν δεν είχε στελεχώσει ακόμη όλα τα σημαντικά πόστα στη διοίκηση της αστυνομίας με δικούς του ανθρώπους. Υπήρχε, για παράδειγμα, ο Τομέας Συμμοριών, όπου το κάθαρμα ο παλιόφιλος του Κένεθ, επιθεωρητής Κόντορ είχε καταφέρει να κρατήσει την καρέκλα του, μιας και δεν υπήρχαν ακόμη εναντίον του αδιάσειστα στοιχεία για διαφθορά, αλλά αυτό ήταν απλώς ζήτημα χρόνου. Ενώ ο Ντοφ ήταν ένας από τους ανθρώπους του Ντάνκαν. Με τα πρώτα σημάδια ότι ο Ντάνκαν ίσως να ήταν ο νέος διοικητής, ο Ντοφ του είχε τηλεφωνήσει στο Καπιτώλιο και του είχε δηλώσει απερίφραστα, αν και με κάποιο στόμφο, πως, αν το δημοτικό συμβούλιο δεν ενέκρινε τον διορισμό του και επέλεγε ένα από τα τσιράκια του Κένεθ, αυτός, ο Ντοφ, θα υπέβαλλε την παραίτησή του. Δεν ήταν τελείως απίθανο ο Ντάνκαν να υποψιάστηκε ότι υπήρχε και κάποιο προσωπικό κίνητρο πίσω από εκείνη τη δήλωση απόλυτης αφοσίωσης, αλλά και τι μ’ αυτό; Ο Ντοφ ήθελε ειλικρινά να στηρίξει το σχέδιο του Ντάνκαν για μια έντιμη αστυνομία στην υπηρεσία του πολίτη, το ήθελε πραγματικά. Όμως θα ήθελε και ένα πόστο στη διοίκηση όσο το δυνατόν πιο κοντά στην κορυφή. Ποιος δεν θα το ήθελε εξάλλου; Γι’ αυτό χρειαζόταν το κεφάλι αυτού του τύπου εκεί έξω.

Του Σβένο.

Ο Σβένο ήταν *και* μέσον *και* σκοπός.

Ο Ντοφ κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα συμφωνούσε με την πληροφορία στο ανώνυμο γράμμα με ακρίβεια λεπτού. Πίεσε ελαφρά με τις άκρες των δαχτύλων του το εσωτερικό του καρπού του. Για να μετρήσει τον σφυγμό του. Τώρα δεν ήλπιζε απλώς, ήταν έτοιμος να το πιστέψει.

«Είναι πολλοί, Ντοφ;» ρώτησε ψιθυριστά μια φωνή.

«Παραπάνω από αρκετοί για ένα ανδραγάθημα, Σέιτον. Και ένας απ' αυτούς είναι τόσο μεγάλος, που, όταν πέσει, θα ακουστεί σε όλη τη χώρα».

Ο Ντοφ σκούπισε τους υδρατμούς από το τζάμι. Εννέα αγχωμένοι και κάθιδροι αστυνομικοί σε ένα μικρό δωμάτιο. Άνδρες που συνήθως δεν αναλάμβαναν τέτοιου είδους αποστολές. Ως επικεφαλής του Τομέα Ναρκωτικών, ο Ντοφ είχε πάρει την απόφαση να μη δείξει το γράμμα σε άλλους αξιωματικούς της αστυνομίας· είχε χρησιμοποιήσει άνδρες αποκλειστικά από τον δικό του τομέα γι' αυτή την επιχείρηση. Υπήρχε πολύ μακριά παράδοση διαφθοράς και διαρροών για να το ρισκάρει. Τουλάχιστον έτσι θα το δικαιολογούσε στον Ντάνκαν αν τον ρωτούσε. Αν και δεν θα υπήρχε πολλή γκρίνια. Όχι, αρκεί να κατάφερναν να κατασχέσουν τα ναρκωτικά και να συλλάβουν δεκατρείς Νορς Ράιντερς επ' αυτοφώρω.

Ναι, δεκατρείς. Όχι δεκατέσσερις. Ένας απ' αυτούς θα έπεφτε νεκρός στο πεδίο της μάχης. Αρκεί να προέκυπτε μια ευκαιρία.

Ο Ντοφ έσφιξε τα δόντια του.

«Είπες ότι θα ήταν μόνο τέσσερις πέντε» είπε ο Σέιτον, που ήρθε και στάθηκε δίπλα του στο παράθυρο.

«Ανησυχείς, Σέιτον;»

«Όχι, αλλά εσύ θα έπρεπε, Ντοφ. Έχεις εννιά άνδρες εδώ και είμαι ο μόνος με εμπειρία σε εφόδους». Ο Σέιτον μίλησε χωρίς να υψώσει τη φωνή του. Ήταν λεπτός, φαλακρός και νευρώδης. Ο Ντοφ δεν ήξερε πόσα χρόνια ήταν στην αστυνομία ο Σέιτον, μόνο ότι ήταν από τα χρόνια του Κένεθ. Και είχε προσπαθήσει να τον ξεφορτωθεί. Όχι επειδή είχε κάτι συγκεκριμένο εναντίον του· απλώς ο Σέιτον είχε κάτι, κάτι που ο Ντοφ δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς, αλλά τον έκανε να αισθάνεται έντονη αντιπάθεια.

«Γιατί δεν χρησιμοποίησες την Ομάδα Κρούσης, Ντοφ;»

«Όσο λιγότεροι ανακατευτούν τόσο το καλύτερο».

«Τόσο λιγότεροι θα μοιραστούν τη δόξα. Αν δεν κάνω λάθος, αυτός εκεί έξω είναι ή ο ίδιος ο Σβένο ή το φάντασμά του». Ο Σέιτον ένευσε προς την κόκκινη Indian Chief, που είχε σταματήσει δίπλα στη ράμπα επιβίβασης του *Λένινγκραντ*.

«Είπες Σβένο;» ακούστηκε μια αγχωμένη φωνή από το σκοτάδι πίσω τους.

«Ναι, μαζί με καμιά δεκαριά δικούς του» είπε δυνατά ο Σέιτον χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον Ντοφ. «Τουλάχιστον».

«Ω, γαμώτο» μουρμούρισε μια δεύτερη φωνή.

«Μήπως πρέπει να τηλεφωνήσουμε στον Μάκβεθ;» ρώτησε μια τρίτη φωνή.

«Άκουσες, Ντοφ;» είπε ο Σέιτον. «Ακόμα και οι άντρες σου θέλουν να το αναλάβει η Ομάδα Κρούσης».

«Σκασμός!» είπε σφυριχτά ο Ντοφ. Στράφηκε από το παράθυρο δείχνοντας με το δάχτυλό του τεντωμένο τη μικρή αφίσα στον τοίχο. «Εδώ γράφει ότι το *Γκλάμις* αναχωρεί την Παρασκευή ώρα 06.00 για το Καπιτώλιο και ζητάει βοηθό μάγειρα. Είπατε ότι θέλατε να πάρετε μέρος σ' αυτή την αποστολή, αλλά από τώρα και στο εξής όποιος προτιμάει να πιάσει δουλειά εκεί, με τις ευχές μου. Ο μισθός και το φαγητό σίγουρα θα είναι καλύτερα. Όσοι θέλουν να σηκώσουν το χέρι».

Ο Ντοφ κοίταξε στο σκοτάδι, προσπαθώντας να διακρίνει λεπτομέρειες στις απρόσωπες και ακίνητες σιλουέτες. Μετανιωμένος ήδη που τους είχε προκαλέσει. Κι αν κάποιοι σήκωναν στ' αλήθεια το χέρι τους; Συνήθως απέφευγε τις καταστάσεις όπου εξαρτιόταν από άλλους, αυτή τη φορά όμως είχε ανάγκη κάθε έναν από τους άνδρες που στέκονταν απέναντί του.